

Paulus om Jesus, den kristne lære og de kristne

5 De ældste vidnesbyrd om Jesus og kristendommen findes i Paulus' breve (skrevet i perioden ca. 51-58), der senere blev en del af Det Nye Testamente. I perioden fra ca. år 70 til 110 blev desuden de fire nyttestamentlige evangelier (Markus-, Matthæus-, Lukas- og Johannesevangeliet) forfattet. Ud over disse og andre skrifter, der senere skulle blive optages i Det Nye Testamente, beretter andre tidlige kristne kilder om Jesus og den tidlige kristendom, bl.a. skriftet 'De tolv Apostles lære' (Didaké) samt andre skrifter fra perioden (ca. år 90 til 150) tilskrevet bl.a. Clement af Rom (d. 99), Ignatius af Antiokia (ca. 35-107), Polykarp (69-155) og Papias (ca. 70-163).

10 Paulus (ca. 10 - 64 e.Kr.) var sammen med Simon Peter en af de mest betydningsfulde af de tidligere kristne missionærer (apostlene). Han var født i byen Tarsus i Kilikien i Lilleasien. Paulus var jøde og var oprindeligt navngivet Saul, men havde af sin fader arvet romersk borgerret. Han talte aramæisk, der var det talte sprog blandt jøder i det 1. århundrede. Han talte dog ligeledes græsk og studerede i Jerusalem den jødiske lov (Torahen, forfattet på hebræisk) hos Gamaliel, en af sin tids mest ansete lovkyndige jøder. Paulus hørte til blandt farisæerne, der holdt på en streng overholdelse af den jødiske lov, og han deltog i forfølgelsen af de kristne. Dog tog hans liv en brat vending ca. år 34 ved Damaskus, hvor han havde en oplevelse af, at Kristus åbenbarede sig for ham. Denne oplevelse fik Paulus til at omvende sig til kristendommen og blive døbt. Herefter påbegyndte han missionsrejser for at udbrede det kristne budskab. Han kom i kontakt med flere kristne, herunder folk, der havde kendt Jesus, mens han endnu levede. Af disse modtog han en lære, som han videreformidlede under sine missionsrejser – en lære, der omfattede Jesu korsfæstelse, død, begravelse og opstandelse samt det gode budskab (evangelium) om syndernes forladelse og frelsen gennem troen.

25 Paulus forkyndte det kristne budskab især blandt ikke-jøder (heraf tilnavnet "Hedningeapostelen"). På sine rejser, grundlagde Paulus flere kristne menigheder i bl.a. Syrien, Anatolien, Makedonien og Grækenland. Til disse menigheder skrev Paulus flere breve på græsk, hvori han vejledte dem både i trosspørgsmål, gudsdyrkelse, etik og menighedspleje. Paulus' breve indeholder således vigtige informationer angående de tidligste kristne, deres tros lære, deres ritualer, deres menigheder og disses interne forhold. Det Nye Testamente indeholder tretten breve, der er blevet tilskrevet Paulus. Dog er det kun de syv af disse, der med sikkerhed kan regnes for autentiske Paulus-breve. De autentiske Paulus-breve (skrevet i perioden ca. 51-58) udgør de ældste skrifter i Det Nye Testamente. Af disse bringes herunder en række uddrag.

35 Uddrag af Det 1. Thessalonikerbrev:

[Under sin anden missionsrejse, der menes at være påbegyndt i år 49, grundlagde Paulus en kristen menighed i den makedoniske by Thessaloniki. I et senere brev (dateret til ca. år 51) skrev Paulus bl.a. følgende til thessalonikerne: [Kapitel 2:] 1. Brødre, I ved jo selv, at den indgang, vi fik hos jer,¹ ikke var forgæves, 2. men skønt vi, som I ved, lige var blevet plaget og mishandlet i Filippi,² fandt vi frimodighed³ i vor Gud til at forkynde hans evangelium⁴ for jer under megen

¹ Den indgang, vi fik hos jer: dvs. vores besøg hos jer

² Filippi: En anden by i Makedonien, som Paulus og hans følge af kristne missionærer havde besøgt, inden de kom til Thessaloniki.

³ Frimodighed: fortrøstning, glæde

kamp. [...] 9. Brødre, I husker jo vores slid og møje; vi arbejdede nat og dag for ikke at ligge nogen af jer til byrde, mens vi prædikede Guds evangelium for jer. [...] 13. Derfor takker vi også Gud uophørligt. For da I modtog Guds ord, som I hørte af os, tog I ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord, og det virker i jer, som tror. 14. I, brødre, ligner jo Guds menigheder i Judæa,⁵ som er i Kristus Jesus, for I har lidt det samme af jeres landsmænd, som de har lidt af jøderne,⁶ 15. der slog både Herren Jesus og profeterne ihjel, og som har fordrevet os, og som ikke behager Gud og er imod alle mennesker, 16. fordi de hindrer os i at tale til hedningerne,⁷ så de kan blive frelst.

10

Uddrag af Filipperbrevet:

[Som nævnt ovenfor, besøgte Paulus på sin anden missionsrejse ligeledes byen Filippi. Nogle år senere (ca. år 52-54) skrev han til de kristne i byen:] [Kapitel 3:] [...] 7. Dog, hvad jeg havde af fortjeneste,⁸ det regner jeg nu på grund af Kristus for tab. 8. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus 9. og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen,⁹ 10. for at jeg kan kende ham og hans opstandelses kraft og lidelsesfællesskabet med ham, så jeg får skikkelse af hans død, 11. om jeg dog kunne nå frem til opstandelsen fra de døde!¹⁰

20

Uddrag af 1. Korintherbrev:

[På den anden missionsrejse havde Paulus ligeledes grundlagt en menighed i den græske by Korinth. I et brev (dateret til ca. år 53-54) formanede han korintherne på en række områder:] [Kapitel 1:] [...] 10. Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, til at enes, så der ikke er splittelser iblandt jer, men så I holder sammen i tanke og sind. 11. For Kloes folk¹¹ har fortalt mig om jer, mine brødre, at I ligger i strid med hinanden. 12. Jeg sigter til, at I siger hver sit: Jeg hører til Paulus, jeg til Apollos,¹² jeg til Kefas,¹³ jeg til Kristus. 13. Er Kristus da blevet

25

30

⁴ *Evangelium*: "Det gode budskab", dvs. budskabet fra Gud om syndernes forladelse gennem troen på Jesus Kristus.

⁵ *Judæa*: Den romerske provins, hvor Jerusalem var hovedstad og hvor de første kristne menigheder var blevet grundlagt.

⁶ Paulus sigter her til, at thessalonikerne har været udsat for forfølgelse fra makedonernes side, ligesom de kristne i Judæa har været forfulgt af jøderne.

⁷ *Hedningene*: dvs. ikke-jøder, som Paulus forsøger at omvende til kristendommen.

⁸ *Hvad jeg havde af fortjeneste*: Den fromhed, som Paulus som rettroende jøde havde opnået ved at overholde jødiske regler i Moseloven (Torahen).

⁹ Paulus afviser, at han ved egen indsats (retfærdighed) kan blive frelst (opnå Guds accept) ved at overholde den jødiske lov. I stedet opnås frelsen gennem Guds nåde og troen på Kristus.

¹⁰ Gennem troen opnår Paulus et lidelsesfællesskab med Kristus – hans død, men også hans opstandelse.

¹¹ *Kloe*. En forretningskvinde i Korinth, der havde forbindelser til folk i byen Efesos, hvor Paulus opholdt sig, da han skrev brevet til korintherne. Fra "Kloes folk" har Paulus altså hørt om de stridigheder, der er opstået inden for menigheden i Korinth.

¹² *Apollos*: en anden missionær, der havde opholdt sig i Korinth, efter Paulus var rejst videre. Se ligeledes 1. Kor. 3,4-6; 3,22; 4,6; 16,12 samt ApG 18,24-28.

delt? Var det måske Paulus, der blev korsfæstet for jer, eller blev I døbt til Paulus' navn? 14. Jeg takker Gud for, at jeg ikke har døbt nogen af jer undtagen Krispus og Gajus,¹⁴ 15. så at ingen kan sige, at I blev døbt til mit navn. [...] 17. For Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde evangeliet. [...]

5 [Kapitel 2:] 1. Og da jeg kom til jer, brødre, forkyndte jeg ikke Guds hemmelighed for jer med fremragende talekunst eller visdom, 2. for jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet. 3. Jeg optrådte hos jer i svaghed og med megen frygt og bæven, 4. og min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis, 5. for at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft. [...]

[Overfor korintherne hævder Paulus, at han og hans medrejsende missionærer har ret til at forvente hjælp fra menighederne under rejserne:] [Kapitel 9:] 1. Er jeg ikke fri? Er jeg ikke apostel? Har jeg ikke set Jesus, vor Herre? Er I ikke mit værk i Herren? 2. Hvis jeg ikke er apostel¹⁵ for andre, er jeg det i hvert fald for jer. I er jo seglet¹⁶ på mit apostelkald i Herren. 3. Her er mit forsvar over for dem, der kritiserer mig: 4. Har vi¹⁷ ikke ret til [at få noget] at spise og drikke? 5. Er vi ikke i vor gode ret til at have en søster¹⁸ til hustru og tage hende med os ligesom de andre apostle og Herrens brødre¹⁹ og Kefas? [...] 15. Men jeg har ikke gjort brug af nogen af disse rettigheder, og jeg skriver ikke dette for nu at gøre krav på dem. For jeg vil hellere dø end 20 – denne min stolthed skal ingen tage fra mig! 16. At jeg forkynder evangeliet, giver mig ingen grund til stolthed, for jeg er tvunget til det, og ve mig, hvis jeg ikke forkynder det. 17. For gør jeg det frivilligt, har jeg krav på løn; men gør jeg det, fordi jeg skal, er det et hverv, der er pålagt mig. 18. Hvad er da min løn? At jeg forkynder evangeliet uden udgift for nogen og uden at udnytte den ret, som evangeliet giver mig.

25 [Mht. nadveren forklarer Paulus endvidere:] [Kapitel 11] [...] 23. For jeg har modtaget fra Herren og også overleveret til jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, 24. takkede, brød det og sagde: "Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!" 25. Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: "Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!" 26. For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer. [...]

35 [Det fremgår af brevet, at nogle af korintherne er kommet i tvivl om, hvorvidt de døde skal genopstå. Én ting er, at Kristus genopstod fra de døde, men skal mennesker også genopstå? Og er det i så fald en legemlig genopstandelse? På disse spørgsmål svarer Paulus bl.a.:] [Kapitel 15:] 1. Brødre, jeg vil gøre jer bekendt med det evangelium, som jeg har forkyndt jer, det som I også har

¹³ Kefas: Aramæisk ord, der betyder "Klippen". Det var det navn, Jesus ifølge de nytestamentlige beretninger gav disciplen Simon. Kefas oversættes med det græske ord for klippe (*pétros*) til Peter. Kefas er altså (Simon) Peter.

¹⁴ Se ApG 18,8

¹⁵ Apostel: Udsending, der forkynder Guds ord, missionær

¹⁶ Eller beviset

¹⁷ Vi: Paulus og hans medarbejdere i missionsarbejdet, bl.a. Barnabas fra Cypern

¹⁸ En søster: dvs. en kristen kvinde

¹⁹ Herrens brødre: dvs. Jesu brødre. Ifølge de nytestamentlige beretninger havde Jesus flere biologiske brødre, blandt hvem især Jakob efter Jesu død kom til at spille en central rolle i menigheden i Jerusalem (se Matt. 12,46; 13,55; Mark. 3,21; Joh. 7,3.5; ApG. 1,14, 12,17; 15,13-21; 21,18). Paulus omtaler flere gange Jakob (se nedenfor).

taget imod, som I også står i, 2. og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det – ellers var det til ingen nytte, I kom til tro.

3. Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne,²⁰ 4. at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, 5. og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv.²¹ 6. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen.²² 7. Dernæst blev han set af Jakob,²³ siden af alle apostlene. 8. Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig; 9. for jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke.²⁴ 10. Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves; jeg har arbejdet mere end nogen af dem, det vil sige ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig. 11. Men hvad enten det nu er mig eller de andre: Sådan prædiker vi, og sådan kom I til tro.

12. Men når det prædikes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? 13. Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; 14. men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. 15. Vi kommer så også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus, som han altså ikke har oprejst, hvis døde ikke opstår. 16. For hvis døde ikke opstår, er Kristus heller ikke opstået; 17. men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder, 18. og så er også de, som er sovet hen i Kristus, gået fortabt. 19. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. 20. Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.

25 *Uddrag af Galaterbrevet:*

[Allerede på sin første missionsrejse (ca. år 44-46) var Paulus rejst igennem Galatien i det centrale Anatolien. Her havde han missioneret og oprettet kristne menigheder. Senere (ca. år 55) skrev han et brev til galaterne, hvor han bl.a. beretter om sin første tid som apostel:] [Kapitel 1:] [...] 13.

30 *I har jo hørt om, hvordan jeg tidligere levede i jødedommen, at jeg til overmål forfulgte Guds kirke og ville udrydde den.²⁵ 14. Jeg gik videre i jødedommen end mange jævnaldrende i mit folk og brændte mere af iver for mine fædrene overleveringer.²⁶ 15. Men da Gud, der havde udset mig fra moders liv og kaldet mig ved sin nåde, besluttede 16. at åbenbare sin søn for mig,²⁷ for at jeg skulle forkynde evangeliet om ham blandt hedningerne, rådførte jeg mig ikke*

²⁰ *Efter Skrifterne:* dvs. ifølge Skrifterne, eller som forudsagt i Skrifterne (dvs. de gammeltestamentlige tekster)

²¹ *De tolv:* De tolv disciple

²² *Sovet hen:* døde

²³ *Jakob:* én af Jesu brødre (se note nedenfor).

²⁴ Paulus hentyder her til, at han før sin omvendelse til kristendommen (ca. år 36) havde været farisæisk jøde og havde været med til at forfølge de kristne (se også nedenfor).

²⁵ Ifølge skriftet *Apostlenes Gerninger* (dateret til ca. 90) var Paulus til stede i Jerusalem, da den første kristne martyr, Stefanus, blev dræbt (ApG. 7.58). Denne begivenhed dateres ifølge den kristne tradition til ca. år 34-35.

²⁶ *Mine fædrene overleveringer:* Moseloven (Torahen) og de rabbinske fortolkninger heraf.

²⁷ *Åbenbarede sig for mig:* Paulus beretter i sine breve flere gange, at Gud åbenbarede sig for ham og at han har set Kristus (se ovenfor, 1. Kor. 15,8). Ifølge *Apostlenes Gerninger* skete dette, da Paulus var på vej til Damaskus for at forfølge kristne dér (ApG 9,1-20)

først med nogen af kød og blod, 17. og jeg drog heller ikke op til Jerusalem til dem, der var apostle før mig, men drog til Arabien og vendte siden tilbage til Damaskus. 18. Dernæst, efter tre års forløb, drog jeg op til Jerusalem for at træffe Kefas,²⁸ og jeg blev hos ham i fjorten dage; 19. men andre af apostlene så jeg ikke, kun Jakob, Herrens bror.²⁹ 20. Jeg tager Gud til vidne på, at hvad jeg skriver her, ikke er løgn! 21. Dernæst tog jeg til Syrien og Kilikien.³⁰ 22. Jeg var personlig ukendt for Kristi menigheder i Judæa; 23. de havde bare hørt om, at han, der før forfulgte os, nu forkynnder den tro, han tidligere ville udrydde, 24. og de priste Gud for mig.

[Kapitel 2:] 1. Dernæst, efter fjorten års forløb, drog jeg igen op til Jerusalem³¹ sammen med Barnabas og tog også Titus³² med. 2. Jeg rejste derop på grund af en åbenbaring, og jeg forelagde for dem, men særskilt for de ansete, det evangelium, jeg prædiker blandt hedningerne, så jeg ikke skulle løbe eller have løbet forgæves.³³ 3. Men ikke engang Titus, der var med mig, og som er græker, blev tvunget til at lade sig omskære; 4. det krævede ellers nogle indsnegne falske brødre, som havde listet sig ind for at udspejle den frihed, vi har i Kristus Jesus, og for at trælbinde os.³⁴ 5. Men dem gav vi ikke et øjeblik efter for og bøjede os ikke; for vi ville, at evangeliets sandhed skulle blive hos jer. 6. Og de, som anses for at være noget – hvad de engang var, er mig ligegyldigt, Gud gør ikke forskel på mennesker – mig pålagde de ansete intet nyt. 7. Tværtimod, da de så, at Gud har betroet mig evangeliet for de uomskårne, ligesom Peter for de omskårne 8. – for han, der har givet Peter kraft til at være apostel blandt de omskårne, har også givet mig kraft til at være det blandt hedningerne 9.³⁵ – og da de forstod, hvilken nåde der var givet mig, gav Jakob og Kefas og Johannes, som anses for at være søjler,³⁶ mig og Barnabas håndslag på den aftale, at vi skulle gå til hedningerne, og de til jøderne. 10. Kun skulle vi huske på deres fattige, hvad jeg netop har bestræbt mig for at gøre.³⁷

[I det følgende beskriver Paulus et opgør han senere havde med Peter i Antiokia:] 11. Men da Kefas kom til Antiokia,³⁸ trådte jeg op imod ham ansigt til ansigt, for han havde dømt sig selv. 12. Før der kom nogle fra Jakob, spiste han nemlig sammen med hedningerne; men da de kom,

²⁸ *Kefas*: altså Peter, se ovenfor.

²⁹ *Jakob, Herrens bror*: Jesu bror, der indtog en central stilling i menigheden i Jerusalem. Ifølge den samtidige jødiske historieskriver, Josephus (ca. 37 - 100 e.Kr.), blev Jakob, der var "en broder til Jesus, der kaldtes Kristus" (*Ant.* 20,9), henrettet i Jerusalem i år 62.

³⁰ *Kilikien*: Område i det sydøstlige Lilleasien, hvor Paulus var født

³¹ Paulus omtaler i det følgende det såkaldte "Første apostelmøde" i Jerusalem, der dateres til omkring år 48. I mødet deltog Paulus og hans ledsagere (Barnabas og Titus) samt de ældste medlemmer af menigheden i Jerusalem, dvs. de tidligere disciple Peter og Johannes samt Jesu ældste bror, Jakob. På mødet drøftedes missionen blandt hedningene (ikke-jøder) samt disse omvendtes overholdelse af de traditionelle jødiske love og leveregler som f.eks. omskæring og spiseregler.

³² Barnabas (fra Cypern) var en af Paulus' medarbejdere under missionsarbejdet. Barnabas var af jødisk herkomst, mens Titus – en anden af Paulus' medarbejdere – var af græsk (ikke-jødisk) herkomst.

³³ Dvs. for ikke at have missioneret på et forkert grundlag.

³⁴ Paulus var stærk fortalende for, at kristne var blevet frigjort af de jødiske (Torahens) love og leveregler.

³⁵ Paulus havde til opgave at missionere blandt ikke-jøderne (hedningene eller "de uomskårne"), mens Peter altså skal missionere blandt jøderne ("de omskårne").

³⁶ *Søjler*: dvs. de ledende og mest ansete af apostlene

³⁷ Ifølge Paulus blev han altså ikke pålagt, at kræve at ikke-jøder skulle overholde de jødiske love og regler for at de kunne blive kristne. Den eneste pligt, han blev pålagt, var at indsamle midler, der kunne hjælpe de fattige i menigheden i Jerusalem.

³⁸ *Antiokia*: Syriens hovedstad

trak han sig tilbage og skilte sig ud af frygt for de omskårne.³⁹ 13. Og sammen med ham hyklede også de andre jøder, så selv Barnabas blev revet med af deres hykleri. 14. Men da jeg så, at de ikke gik lige fremad efter evangeliets sandhed, sagde jeg til Kefas i alles påhør: Når du, der er jøde, lever som hedning og ikke som jøde, hvordan kan du så tvinge hedningerne til at leve som jøder? 15. Vi⁴⁰ er jøder af fødsel, ikke syndere af hedensk herkomst.⁴¹ 16. Men fordi vi ved, at et menneske ikke gøres retfærdigt af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, har også vi sat vores lid til Kristus Jesus for at gøres retfærdige af tro på Kristus og ikke af lovgerninger. For af lovgerninger vil intet menneske blive retfærdigt. [...]

10 [Samme pointe gentager Paulus overfor galaterne senere i brevet:] [Kapitel 3:] [...] 1. Uforstandige galatere! Hvem har forhekset jer? Jesus Kristus er dog blevet aftegnet for øjnene af jer som den korsfæstede. 2. Dette ene vil jeg have at vide af jer: Fik I Ånden ved at gøre lovgerninger eller ved at høre i tro? [...] 26. For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. 27. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus. 28. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus. [...] [Kapitel 4:] [...] 4. Da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, 5. for at han skulle løskøbe dem, der var under loven. [...] [Kapitel 5:] [...] 4. I er afskåret fra Kristus, I der søger at blive retfærdige ved loven.⁴² [...] 6. For i Kristus Jesus gør det hverken fra eller til, om man er omskåret eller ej, men det gør tro, virksom i kærlighed.

20

Uddrag af Romerbrevet:

25 [Med sit brev til den kristne menighed i Rom skriver Paulus (i årene mellem ca. 55-58) til en menighed, han ikke selv har grundlagt, men som anses for at være grundlagt af andre kristne missionærer i 40'erne. I brevet forudsætter Paulus alligevel en række centrale trosforestillinger om Jesus og frelsen som værende kendt af den romerske menighed:] [Kapitel 1:] 1. Fra Paulus, Kristi Jesu tjener, kaldet til apostel, udset til at forkynde det evangelium, 2. som Gud forud har lovet ved sine profeter i De hellige Skrifter, 3. evangeliet om hans søn, Jesus Kristus, vor Herre, som menneske kommet af Davids slægt, 4. i kraft af helligheds ånd stadfæstet som Guds søn med magt og væld, da han opstod fra de døde. 5. Af ham har vi fået nåde og apostelkald til at føre mennesker i alle folkeslag til troslydighed, hans navn til ære. 6. Blandt dem er også I, som er kaldet til at tilhøre Jesus Kristus. [...]

30 [Kapitel 6:] [...] 3. Ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? 4. Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.

³⁹ Paulus anklager altså Peter for, at han under sit ophold i Antiokia havde levet og spist sammen med ikke-jøderne uden at overholde de jødiske love og regler. Men da der kom udsendinge fra Jakob i Jerusalem begyndte han pludselig at overholde de jødiske love og regler.

⁴⁰ Peter og Paulus selv

⁴¹ Ifølge den traditionelle jødiske opfattelse – som både Peter og Paulus kender – er hedninge syndere, fordi de ikke kender loven (Torahen).

⁴² Paulus' pointe er her, at galaterne har misforstået kristendommen, hvis de tror, at de skal overholde Torahens regler om omskærelse for at blive frelst.

Uddragene fra Bibelen er fra den autoriserede danske oversættelse, © Det Danske Bibelselskab 1992.